

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13128/2025
16.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Зорице Булајић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марко Ђорђевић адвокат из ..., против туженог „Електромрежа Србије“ ад Београд, чији је пуномоћник Софија Илић адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2074/24 од 21.05.2025. године, у седници одржаној 16.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2074/24 од 21.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2074/24 од 21.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2074/2024 од 21.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 4761/22 од 19.03.2024. године у ставу првом изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за успостављену стварну службеност проласком далековода јачине 400 кв ТС Ниш 2 – Граница Македоније, релација ТС Ниш 2 – ТС Лесковац 2, на кп.бр. .. КО ... уписане у листу непокретности бр. ..., у површини од 417 м², на којој је установљена службеност, исплати износ од 50.040,00 динара са законском затезном каматом од 19.03.2024. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 130.302,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је због погрешне примене материјалног права благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права по питању почетка рока застарелости потраживања накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад земљишта тужиоца, као ни ради уједначавања судске праксе.

Нижестепени судови су правилно оценили да тужиочево потраживање није застарело, са образложењем да рок застарелости од 10 година прописан чланом 371. Закона о облигационим односима, почиње да тече од дана издавања употребне дозволе, као дана законског стављања у функцију далековода чије жице прелазе преко земљишта у својини тужиоца, и није истекао до дана подношења тужбе. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили и у складу са правним ставом израженим у одлукама ревизијског суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужилаца у истој правној ситуацији.

На дозвољеност посебне ревизије не утичу наводи ревидента којима се позива на правни став усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017. године, у поступку решавања спорног правног питања (члан 183. став 1. ЗПП) према коме на застарелост накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем примењује се општи рок застарелости потраживања који почиње да тече од стављања у функцију електромреже (одговарајуће мреже), при чему ревидент даје сопствено тумачење да је то у овом случају 06.07.2009. године.

Изградњом електромреже (водова електричне енергије) са дозволом надлежног органа конституисана је стварна службеност преласка водова преко земљишта у својини тужиоца, на основу члана 51. Закона о основама својинско-правних односа. Том одредбом прописано је да се стварна службеност заснива правним послом, одлуком јавног органа и одржајем. Накнада за тако установљену службеност одређује се на захтев власника послужног добра, сагласно члану 53. став 3. Закона о основама својинско-правних односа, као у случају када је службеност установљена одлуком суда или одлуком другог државног органа. Одредбом члана 158. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник Републике Србије“ број 72/09 ... 24/11), важећег у време издавања решења Министарства грађевинарства и урбанизма од 26.09.2012. године, поред осталог прописано је да се објекат може користити по претходно прибављеној употребној дозволи, која се издаје када се утврди да је објекат, односно део објекта подобан за употребу. Следствено томе, предметни далековод се не би могао користити - ставити у функцију пре прибављања решења којим се одобрава његова употреба (употребне дозволе). Одредбом члана 157. наведеног закона прописано је да ако се ради утврђивања подобности објекта за употребу морају вршити претходна испитивања и провера инсталација, уређаја, постројења, стабилности или безбедности објекта, уређаја и постројења за заштиту животне средине, уређаја за заштиту од пожара и друга испитивања, или ако је то предвиђено техничком документацијом, може предложити надлежном органу да одобри пуштање објекта у пробни рад, под условом да се утврди да су за то испуњени услови. Пуштање далековода у пробни рад, сагласно наведеној одредби, врши се на предлог комисије за технички преглед и на основу решења о одобравању пуштања објекта у пробни рад. Тужени у овом случају није доказао да је комисија за технички преглед која је, како то произилази из образложења решења од 26.09.2012. године, образована решењем надлежног министарства од 22.02.2011. године, предложила пуштање далековода у пробни рад и да је о томе донето посебно решење. Подаци из потврде туженог да је далековод пуштен у функцију 06.07.2009. године са напоном од 110 кв, односно 10.12.2009.

године са напоном од 400 кв значе да је то учињено без решења о пробном раду и пре издавања употребне дозволе, због чега се не могу сматрати као релевантни моменти за почетак тока рока застрелости тужиоцевог потраживања.

Из тих разлога, с обзиром да у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужба у овој парници поднета је 16.09.2022. године, а предмет тужбеног захтева је потраживање у новцу – исплата накнаде за стварну службеност у износу од 50.040,00 динара, који не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, па се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП. У спору мале вредности ревизија није дозвољена, сходно члану 479 став 6. ЗПП, због чега је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**